

Szendi Zoltán (1971–1975)

Hogy került a kollégiumba?

Elsőéves magyar–német szakosként a József Attila Kollégiumban laktam jogász és bölcsész fiúkkal együtt, de ott túl vidám és zajos volt az élet, így elég nehéz volt tanulni. Ezért amikor Frank Gábor, aki egy évvel előttem járt, áthívott, szívesen mentem, s nem zavart, hogy az Eötvös-kollégistákat „kékvérűeknek” csúfolták. Új helyemen gyorsan befogadtak. Akkor még kis kollégium volt: 24 fiú és 12 lány lakott bent. Voltak bejárók és persze visszajárók is. A kollégiumi hagyományokról viszont nem sokat tudtunk.

Milyen volt a kollégiumi elhelyezés?

Luxus volt a másik kollégiumhoz képest, ott még emeletes ágyak voltak, nálunk már heverők. Két tanulószobánk volt, egy fent a lányoknál, és egy másik a mi emeletünkön, amely egyben a Kollégium könyvtára is volt. Ha igazán tanulni akartunk, akkor a fentibe mentünk, mert ott nagyobb volt a csend, a lányok fegyelmet tartottak. A jó tanulmányi átlag a kollégiumi tagság feltétele volt, ezért az Eötvös Kollégium Szegeden is bizonyos értelemben elitkollégiumnak számított. Bizonyos kötöttségként foghatták fel mások a belső foglalkozásokat, mint például a szakkollégiumokat és a nyelvtanfolyamokat, amelyeket mi sohasem kötöttségként éltünk meg, mert önként vállaltuk és igen jó hangulatú foglalkozások voltak.

Hogyan működött a közösség?

Hihetetlen jól. A különböző szakosok között nagyon termékeny beszélgetések alakultak ki, máig tartó barátságokkal. Persze órási vitáink is voltak például a politikáról, a fennálló rendszerről, stb. Mivel szinte minden szakterület képviselve volt a kis közösségben – ellentétben más kollégiumokkal, ahol csak azonos karok hallgatói laktak –, igazi szemléletformáló hatást gyakorolt legtöbbszörre. Szűkebb szakmai kapcsolatok is kialakultak itt. Egy konkrét példa: Zalán Tibor ekkor kezdett publikálni, s legelső versei – (tudomásom szerint) az általam szerkesztett *Bölcsész* című folyóiratban jelentek meg. Szabadságunkat ekkor már külső (politikai) nyomás alig korlátozta. Szabadidőnk is intenzíven éltük. A fiúk – néhányunkat kivéve – például nagyokat fociztak, de buliztunk is eleget, néha házon belül is. Ilyenkor persze a külsősök is lelkesen megjelentek, nagyokat táncoltunk, beszélgettünk, sőt még házasságig fajuló szerelmek is szövődtek. . .

Milyen volt a Kollégium és a tagok tanulmányi és tudományos élete?

Jól tanultunk és diákköröztünk. Kötelező volt nyelvet tanulni a Kollégiumban, és mivel szűkösek voltak az anyagi források, ezért minket bölcsészeket fogtak be tanárnak. Voltak külön kollégiumi kurzusok is. Emlékszem Nagy Géza, akkori igazgatónk is tartott egy kurzust a francia új regényről. Ő egyébként ízig-veéig esztéta egyéniség és hihetetlenül szellemes és közvetlen ember volt. Gyakran megjelent köztünk. Volt, hogy reggel jött be, még pizsamában voltunk, és a

folyosón beszélgettünk nagyokat, lányokról is. Az egyetemista élet akkoriban – különösen, ha jól tanult a diák – könnyebb volt. Ösztöndíjamból például rengeteg könyvet tudtam venni, de maradt még sörre is, amikor a Sárkányba vagy a Béke Tanszékre mentünk.

Hogy alakult az egyéni életpályája?

Egy rövid pesti és keszthelyi kitérő után 1978-ban jöttem Pécsre, az akkori Tanárképző Főiskolára, ahol az Irodalomtudományi Tanszéken kezdtem dolgozni. Az egyetemi doktori cím megszerzése után svájci ösztöndíjjal Zürichbe kerültem. A Thomas Mann Archívumban a kandidátusi dolgozatomon dolgoztam egy évet. Később egyetemi karrá váltunk és én tanszéket váltottam: a Német Nyelv és Irodalom Tanszék vezetésével bíztak meg 1991-ben. A hallgatói és oktatói létszám látványos bővülésével előbb két germanisztikai tanszéket, majd pedig Germanisztikai Intézetet hoztunk létre, amelyet két éve vezetek.

Mit adott a Kollégium?

Nyitottságot, felszabadultságot és igazi, szellemiekben is távlatos barátokat.

*Az interjút Varga-Orvos Zoltán készítette 2010-ben Pécsen
Szerkesztette: Antal Gabriella Karlivna*